

Dg hvorfor ikke? Fordi der vil blive truffet en tractatmæssig Overenskomst om, at denne Lov, som nu sandsynligvis vil faae Hans Majestæts Sanction og træde ind i Livet, ikke paa samme Maade som enhver anden Lovgivningsact kan tilbagefalbes. Jeg troer, at det ikke er uden Bigtighed, at vi holde os denne Omstændighed for Die, da jeg anseer det for sandsynligt, at flere Handlinger af samme Art vilde efterhaanden kunne træde i Live, hvilket jeg for mit Vedkommende vilde være tilbøjelig til at ansee for et Gode, idet jeg anseer den Sag, som her ligger for, for at være saavel et Udtryk af godt Naboskab som en Act af den europæiske udbillede og uddannede Statsret. Vi have alle rede hørt flere af de ærede Talere anføre, at det ikke er noget Nyt, navnlig ikke noget for Norden Særeeget, som her stæer. Vi have mange Exempler her i Europa paa en saadan Gjenstandighed, som vise, at det er henved 100 Aar gammelt. Vi have saaledes en Tractat mellem Schweiz og Frankrig af 28de Mai 1777, der har næsten de samme Ord, som vi gjenfinde her i den første Artikel. Der er ogsaa flere andre Steder saadanne Tractater; saaledes mellem Frankrig og Preussen med Hensyn til Neuchâtel en Tractat af 1783, og i dette Aarhundrede mellem Hessen-Darmstadt og Preussen. Det er altsaa ikke noget Nyt; det er Noget, flere Nationer have gjort før vi. Dette fører os til den Betragtning, at vi i dette Punkt kun efterkomme, hvad den oplyste europæiske Statsret antyder, og jeg maa med den foregaaende ærede Taler ansee det for ønskeligt, at en lignende Righed kunde finde Sted ogsaa med andre Naboer. Jeg vilde ikke have Betænkelighed ved at tiltræde en lignende Lov for Englands Vedkommende. I det Dieblit, man har Tilblid til Retsforfatningen hos de mod os venligt findede Naboer i Europa, kan man ikke have nogen Betænkelighed ved en lignende Lov. Jeg kommer tilbage til det Punkt, hvor lang Tid den Lov, vi nu slaae fast, skal blive staaende

uforandret. Jeg vil i denne Henseende hen- vise de Herrer til Handelstractaten med Sverrig af 1826, hvor der ligesom i andre Forhold af denne Slags, saasom i alle Postforhold og Telegraphforhold, som ere blevne ordnede med Sverrig, er fastsat en vis Tid, hvor der kan være Spørgsmaal om at træffe andre Foranstaltninger. Jeg vilde ansee det for ønskeligt — der er ikke antydnet Noget derom i Motiverne — at der ikke blev fastsat en længere Tid end den, der gjælder for Handelstractaten, saa at 10 Aar ogsaa maatte kunne komme til Anvendelse i dette Tilfælde. Muligt vilde det ogsaa synes overensstemmende med Forholdene at fastsætte en kortere Tid, da man ikke i dette Dieblit kan see, om der ikke kunde være Spørgsmaal om efter føie Tid at træffe Forandringer i den ene eller anden Retning. Naar der har været gjort det Spørgsmaal, hvorledes man kunde ønske Forholdene ordnede i Slesvig i denne Henseende, maa jeg tilstaae, at flere af de Hentydninger, der ere fremkomne, vise, at Forholdet ikke i Grunden er under en Statseenhed, som det burde være, og derfor troer jeg, at det Ønske kan være berettiget at udtale her, at Forholdet idetmindste til de Dele af Statseenheden, som navnlig høre til Kongeriget, nemlig Sønderjylland, maatte blive ordnet paa en ligesaa betryggende og naturlig Maade, som det nu vil blive ordnet med Sverrig. Jeg maa i den Anledning udhæve, at naar der, som det af en æret Rigsdagsmand (Høgsbro) er antydnet, er en Lov, som siger, at criminelle Domme, affagte i Danmark, kunne blive ege- gøvede i Hertugdømmet Slesvig, saa fremgaaer deraf, synes det mig, at det Mødtsatte maa antages om civile Domme. Efter det noget overfladiske Kjendskab, jeg har til Forholdene i Slesvig, maa jeg antage, at den Anskuffelse ikke er almindeligt gjældende hos de slesvigske Autoriteter, at danske civile Domme let ville kunne egeveres der.